

Arrest

nr. 170 075 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 15 april 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 april 2010.

Op 12 november 2011 legt verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

Op 18 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 21 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 mei 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 25 oktober 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Op 5 december 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Verzoeker dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 93 379 van 12 december 2012 wordt dit beroep verworpen.

Op 27 december 2012 wordt het advies gevraagd van de procureur des Konings inzake een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 7 januari 2013 wordt een aangifte gedaan voor het huwelijk van verzoeker en zijn partner, voorzien voor 9 februari 2013.

Op 17 januari 2013 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 7 februari 2013 treedt verzoeker in Albanië in het huwelijk met zijn Belgische partner.

Op 12 juni 2013 geeft de procureur des Konings een gunstig advies inzake het huwelijk.

Op 8 juli 2013 wordt verzoeker in België aangetroffen.

Op 27 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 13 augustus 2013 wordt het kind van verzoeker en zijn Belgische partner geboren.

Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 28 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg.

Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omdat verzoeker onder inreisverbod staat.

Op 27 mei 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 10 juli 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 13 januari 2015 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel, wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 17 juni 2015 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn Belgische partner geboren.

Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 3 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod genomen voor acht jaar. Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de heer:

naam: S.

voornaam: A.

geboortedatum: (...) 1991

geboorteplaats: F.

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.02.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

■ *De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

- *Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.*

- *Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Betrokkene heeft een Belgische echtente en 2 kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging. Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 naar Albanië gerepatriëerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.*

Betrokkene heeft 2 aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing en zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Hij werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar op 25.10.2012

Hij werd gerepatriëerd op 17.01.2013

Hij heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 06.05.2014, 16.07.2014 Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Verzoeker dient een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 161 722 van 10 februari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 21 februari 2016 dient verzoeker een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, met name het versneld behandelen van de vordering tot schorsing die hij reeds had ingediend tegen het inreisverbod van 3 februari 2016.

Op 21 februari 2016 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Bij arrest van de Raad nr. 162 697 van 24 februari 2016 wordt bepaald dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk is.

2. Over de rechtspleging

Bij arrest nr. 162 697 van 24 februari 2016 werd de vraag tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de behandeling van de vordering tot schorsing, verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN - DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1_ - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 – ART. 62 VREEMDELINGENWET) - IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING - IUO ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN - IUO. ART. 74/11 VREEMDELINGENWET

9.

Aan verzoeker is middels de bestreden beslissing een inreisverbod van 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België, evenals van het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

10.

Verzoeker heeft op Belgisch grondgebied een duurzaam en vergevorderd gezinsleven:

- Sedert anno 2011 heeft hij een relatie met de Belgische M. D. M. (sedert 7 februari 2013) gehuwd met de Belgische M. D.M.;

- hij is de vader van twee Belgische kinderen, G. en H., respectievelijk 6 maanden en 2,5 jaar oud.;

- hij woont sedert 2011 samen met zijn stiefdochter, L. D. M. (29.10.2010); verzoeker is voor L. de enige vaderfiguur in haar leven, aangezien zij haar biologische vader niet kent, en nooit gezien heeft (en niet erkend werd); verzoeker staat (samen met de moeder) reeds gedurende meerdere jaren in voor het onderhoud en de opvoeding van L.;

Verzoeker leefde steeds samen met zijn gezin, laatst in (...).

11.

Het gezinsleven wordt door de Staatssecretaris niet betwist, hetgeen blijkt uit de zinsnede bovenaan de tweede pagina:

" Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

De Staatssecretaris erkent ook dat het verplicht verlaten van het grondgebied een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

12.

Gelet op deze inmenging in het privé en gezinsleven van verzoeker dient acht geslaan te worden op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en aldus dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

13.

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

14.

In het arrest JEUNESSE/ NEDERLAND heeft het EHRM recent nog gewezen op de specifieke omstandigheden welke in rekening dienen te worden gebracht.

Verzoeker citeert uit het arrest (met eigen onderlijning):

(...) However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation. 107. Where immigration is concerned, Article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect a married couple's choice of country for their matrimonial residence or to authorise family reunification on its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life would effectively be ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of the alien concerned and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Butt v. Norway, cited above, § 78). (...)

Vrije vertaling onderlijnd fragment:

" Elementen welke in overweging dienen te worden genomen zijn de omvang in dewelke de gezinsbanden zouden worden verbroken, de hechtheid van de banden in de lidstaat, of er onoverkomelijke hindernissen zijn om in het land van herkomst te wonen en of er factoren zijn van immigratiecontrole (...) of overwegingen van openbare orde ten gunste van uitsluiting (...)"

En verder:

109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Vrije vertaling onderlijnd fragment:

“ Als er kinderen betrokken zijn, moeten steeds hun voornaamste belang in overweging worden genomen. (...) ”

Op dit bijzondere punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus is, ook in het internationaal recht, ten gunste van de idee dat in alle beslissingen m.b.t. kinderen, hun voornaamste belang bijzonder belangrijk is. (...) Hoewel hun belang niet bepalend kan zijn, moet aan dit belang een aanzienlijk gewicht worden gegeven. Dienvolgens dienen nationale autoriteiten rekening houden met de gegevens van de zaak, met eerbiediging van de werkbaarheid, de uitvoerbaarheid en de proportionaliteit van een verwijdering van een niet-onderdaan-ouder zodat een daadwerkelijke bescherming wordt geboden aan het belang van de kinderen die erdoor worden getroffen.”

In dezelfde benadrukte het Hof reeds in het arrest *PAPOSHVILI* dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144).

15.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. *Boultif*-criteria (EHRM, *Boultif*/Zwitserland).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

16.

De belangenafweging in de bestreden beslissing (voorzover deze zou zijn uitgevoerd, *quod non*) is manifest gebrekkig.

In hetgeen hierna volgt worden de gebreken m.b.t. deze belangenafwezig omstandig toegelicht.

1. Een (ernstige) belangenafweging ligt niet voor

In casu dringt zich de vaststelling op dat geen (ernstige) belangenafweging werd uitgevoerd voor de totstandkoming van de bestreden beslissing

Enkel in het onderdeel nopens de terugleiding (en niet nopens het bevel om het grondgebied te verlaten) worden enkele holle en stereotiepe zinsnedes ingelast, welke evenwel bezwaarlijk als een afweging tussen de individuele concrete belangen van verzoeker en het algemeen belang van de Belgische Staat kunnen worden beschouwd.

De bestreden beslissing komt niet verder dan te wijzen op

- De verkeerde premisse (cfr. *infra*) dat verzoeker zich opnieuw zou hebben ingelaten met het drugsmilieu (*quod non!*);

- De mogelijkheid van een nieuwe schending van de openbare orde, afgeleid uit de verkeerdelijk voorgehouden recidive van verzoeker;
- Dat hij door zijn gedrag een “ernstige aanslag” heeft gepleegd op de openbare orde;
- Dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen (...), dat de openbare orde dient beschermd en dat dat een verwijdering uit het rijk een gepaste maatregel zou vormen;
- Uit voorgaande overwegingen leidt de Staatssecretaris af dat “het gevaar voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden”

Voorgaande kan niet worden beschouwd als een belangenafweging zoals voorgestaan in art. 8 EVRM en de geciteerde rechtspraak.

Primo kan de zinsnede dat “het gevaar voor de openbare orde” superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden, niet goed worden begrepen; verzoeker mag verhopend dat de Staatssecretaris bedoelt dat de “bescherming” van de openbare orde “superieur” zou kunnen worden bevonden.

Anderzijds zet de Staatssecretaris in de laatste zinsnede - voorzover deze als een valabele belangenafweging zou kunnen worden beschouwd, quod non- het belang van de openbare orde enkel af tegen het privé-leven van verzoeker, terwijl het voornamelijk het gezinsleven is waarop verzoeker zich beroept om niet uitgewezen te worden (a fortiori) gelet op het inreisverbod van 8 jaar.

Alleszins kunnen de overwegingen van de Staatssecretaris enkel kunnen worden beschouwd als een afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat, doordat enkel wordt verwezen naar de gepleegde feiten, het tijdstip hiervan, de opgelegde straf en een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Daarentegen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er werkelijk een concrete afweging werd gemaakt van de individuele belangen en omstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote en kinderen.

De Staatssecretaris beperkt zich tot het algemene besluit dat verzoeker een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde zou zijn, dat derhalve superieur dient te worden bevonden aan de privébelangen, zonder daarbij het concrete belang van verzoeker en zijn kinderen ook maar aan te raken.

Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en dient een schending van art. 8 EVRM te worden aangenomen. (in dezelfde zin: RvV nr. 135 326 van 18 december 2014. (stuk 18)

Terzake kan ook worden verwezen naar de overweging van uw Raad in het arrest dd. 20 juni 2014 (nr. 125.837), dat per analogiam (ook al is er in de continentale traditie geen precedentenwerking) toepassing kan vinden:

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

3.8. De zeer algemene en vage stelling dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker hier dan ook ondergeschikt is waarbij enkel wordt verwezen naar een arrest van de Raad, voldoet geenszins in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM. De gemachtigde motiveert daarover: “De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.” Dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft, wordt niet betwist. Dat er rekening wordt gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, evenmin. De gemachtigde gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die in het verzoekschrift nader worden geduid, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat. Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor verzoeker eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

De gemachtigde beperkte zich tot een zeer algemene stelling (‘het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt’) die overigens enkel is gesteund op een zeer selectieve lezing van een arrest van de Raad. Uit dit arrest blijkt immers dat in de betrokken zaak ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, werd onderzocht. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

2. De belangenafweging werd minstens op gebrekkige wijze uitgevoerd

17.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat er wel degelijk een belangenafweging zou zijn uitgevoerd, dient minstens vastgesteld dat deze belangenafweging op manifest gebrekkige wijze werd uitgevoerd, manifest strijdig met de belangenafweging zoals voorgestaan door het EHRM.

Terzake kan worden gewezen op volgende gebreken in de belangenafweging.

i. Nopens de verkeerde appreciatie van het gevaar voor de openbare orde

De bestreden beslissing wordt in essentie gedragen door de overweging van de Staatssecretaris dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen c.q. dat hij een ernstige aanslag zou hebben gepleegd op de openbare orde.

De afweging in de bestreden beslissing – voorzover deze als een werkelijke belangenafweging zou kunnen worden beschouwd, quod non- bestaat erin te stellen dat verzoeker door zijn gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, en dat het gevaar voor de openbare orde derhalve superieur zou zijn aan de privébelangen van verzoeker.

De ernst van het gedrag van verzoeker wordt in de bestreden beslissing geconcretiseerd door te stellen dat verzoeker, nadat hij eerder onder aanhoudingsmandaat zou zijn geplaatst, zich “opnieuw zou hebben ingelaten met het drugsmilieu” en hiervoor een nieuwe veroordeling zou hebben opgelopen op 13 januari 2015.

Voormelde feitelijke overwegingen zijn manifest onjuist:

- Verzoeker heeft zich geenszins opnieuw ingelaten met het drugsmilieu na de periode van voorlopige hechtenis in 2011;

- Integendeel: verzoeker heeft een duurzaam gezinsleven opgebouwd met zijn echtgenote en kinderen in de periode 2012 tot heden;

- De veroordeling in 2015 heeft betrekking op dezelfde feiten in 2011; terzake kan worden verwezen naar de e-mail van mr. B. die zulks bevestigt (stuk 17);

- Aan verzoeker werd reeds een inreisverbod opgelegd van 3 jaar dat thans reeds afgelopen is; ook zijn gevangenisstraf (waarvan nota bene een groot deel met uitstel) heeft hij reeds uitgezeten; non bis in idem?

De libelering van verzoeker als een ernstig gevaar voor de openbare orde is derhalve gesteund op onjuiste feitelijke gegevens.

Aangezien de Staatssecretaris in zijn overwegingen nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM enkel wijst op het ernstige gevaar voor de openbare orde en deze stelling (als zou verzoeker een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde betekenen) gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, dient een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 8 EVRM te worden aangenomen.

In het kader van een correcte belangenafweging is uiteraard de eerste vereiste dat de belangenafweging steunt op juiste feitelijke gegevens, quod non in casu!

ii. Nopens de miskenning van het gezinsleven met zijn stiefdochter, L. D.M.

19.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze met het gezinsleven dat bestaat tussen verzoeker en de dochter van zijn echtgenote, d.i. de vijfjarige L..

De “stiefdochter” van verzoeker werd door haar biologische vader niet erkend, en verzoeker heeft de rol van vader op zich genomen.

Verzoeker woont reeds sedert einde 2011 samen met zijn echtgenote, M., en stiefdochter, L..

Ter indicatie van dit gezinsleven tussen verzoeker en zijn stiefdochter brengt verzoeker volgende stukken bij:

- Foto's van verzoeker met zijn stiefdochter (en echtgenote);

- Verklaring van zijn echtgenote;

Voornamelijk de foto's laten geen twijfel bestaan over de bijzondere affectieve band van verzoeker en zijn stiefdochter.

Verzoeker heeft steeds mee de zorg gedragen voor zijn stiefdochter en heeft samen met zijn echtgenote het huishouden met zijn stiefdochter georganiseerd; bijv.: wanneer zijn echtgenote aan het werk was, zorgde verzoeker overdag voor L..

Indien verzoeker gehoord was voor de totstandkoming van de bestreden beslissing (quod non in casu, cfr. infra) had hij kunnen wijzen op zijn bijzondere relatie met zijn stiefdochter.

Waar de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met dit gezinsleven, dient een schending van art. 8 EVRM (en art. 74/11 Vreemdelingenwet) te worden aangenomen (iuo. de zorgvuldigheidsverplichting iuo. de materiële motiveringsplicht)

iii. Nopens de negatie van de (grote) mate waarin het gezinsleven wordt verbroken bij uitwijzing

20.

Het EHRM heeft in het arrest JEUNESSE / NEDERLAND uitdrukkelijk aangegeven dat bij een verwijderingsmaatregel en bij de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM rekening dient te worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken. (cfr. supra)

In casu wordt in de bestreden geen enkele overweging gewijd aan de bijzonder grote impact van de verbreking van het gezinsleven bij uitwijzing.

Verzoeker is reeds meer dan 3 jaar gehuwd met een Belgische echtgenote, was sedert 2011 reeds wettelijk samenwonend, en zijn relatie nam een aanvang in een periode van legaal verblijf.

Daarbij komt dat hij twee zeer jonge en nog afhankelijke kinderen heeft (resp. 6 maand oud en 2,5 jaar oud), en een stiefdochter met dewelke hij een zeer intense band onderhoudt.

De echtgenote van verzoeker werkt (aangezien verzoeker op heden niet tewerkgesteld mag worden) zodat verzoeker instaat voor de dagdagelijkse zorgen overdag.

Het inreisverbod van 8 jaar heeft in casu een bijzonder grote impact op de verbreking van het gezinsleven.

Voor verzoeker wordt het derhalve onmogelijk gemaakt om gedurende 8 jaar een normaal gezinsleven te hebben met zijn echtgenote en kinderen, meer; het wordt hem gedurende 8 jaar onmogelijk gemaakt om zijn kinderen en echtgenote nog maar te bezoeken.

Waar de bestreden beslissing helemaal niets vermeldt nopens de mate waarin het gezinsleven van verzoeker (met zijn kinderen en echtgenote) daadwerkelijk wordt verstoord door het inreisverbod van 8 jaar, is zij manifest strijdig met de door het EHRM voorgestane verplichting om ook de mate van verbreking van het gezinsleven in aanmerking te nemen bij de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM.

In het arrest NUNEZ / NOORWEGEN aanvaardde het Hof nota bene reeds dat, gelet op het bestaan van een inreisverbod, sneller kan worden besloten dat de uitwijzing verregaande gevolgen heeft voor de kinderen. (EHRM, NUNEZ/ NOORWEGEN, § 83 en de verwijzing hiernaar door E. MERCKE in T.Vreemd. 2015/4, Het belang van het kind en de gezinshereniging onder art. 8 EVRM na arrest-Jeunesse, p. 264, nr. 23)

iv. Nopens de afwezigheid van enige overweging nopens het belang van de kinderen

21.

Het Hof heeft er bij herhaling gewezen op dat een aanzienlijk gewicht dient te worden gegeven aan het belang van de kinderen, ook bij een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod.

In casu wordt aan belang van de kinderen geen enkele overweging (lees: geen letter) gewijd.

De bestreden beslissing besteedt enkel aandacht aan het vermeende gevaar dat verzoeker voor onze openbare orde zou betekenen, om te concluderen dat de "openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden".

De bestreden beslissing spreekt enkel zeer algemeen over de "privébelangen" van verzoeker, wat die notie ook moge betekenen.

Over de kinderen (6 maanden en 2,5 jaar oud) (en de stiefdochter van 5 jaar) en over hun belang bij een normaal en regelmatig contact met hun vader wordt geen woord gerept...

De Staatssecretaris behoorde de impact van het inreisverbod in te zien en derhalve rekening te houden met de nadelige gevolgen voor de kinderen, te meer daar het

- zeer jonge en volledig afhankelijke kinderen zijn;

- die een bijzondere affectieve band met hun vader hebben met wie zij op duurzame en onafgebroken wijze hebben samengeleefd sedert hun geboorte;

Het blijkt echter niet dat op enige wijze rekening werd gehouden met het belang van de kinderen in deze zaak. Een schending van art. 8 EVRM dient derhalve te worden aangenomen.

v. Nopens de afwezigheid van enige toetsing van de BOULTIF-criteria

22.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de relevante criteria welke voortvloeien uit het voor de toepassing van art. 8 EVRM belangwekkend arrest BOULTIF (cfr. supra).

Met volgende criteria wordt geen of minstens onvoldoende rekening gehouden:

- De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken: in casu verkeerd weergegeven in de bestreden beslissing;

- De tijdsduur van het verblijf in het gastland: verzoeker verblijft ca. 7 jaar op Belgisch grondgebied;

- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien: sedert de feiten is inmiddels een periode van meer dan 5 jaar verstreken en de situatie van verzoeker is ingrijpend gewijzigd aangezien hij thans een duurzaam en stabiel gezinsleven heeft met een echtgenote en twee jonge kinderen;

- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel: enkel het bestaan ervan wordt vermeld, doch er wordt geen daadwerkelijke afweging doorgevoerd;

- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie: met deze vraag wordt geen rekening gehouden en dient negatief beantwoord;

- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd: deze worden enkel formeel vermeld doch vormen niet het voorwerp van enige afweging;
 - De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen: niet onderzocht;
 - Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen: niet onderzocht;
 - De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd: niet onderzocht
- Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met voormelde factoren, dient eveneens een schending van art. 8 EVRM te worden aangenomen."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, juncto de zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 8 EVRM en juncto artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiele motiveringsplicht, juncto artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiele motiveringsplicht, juncto artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

In het vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 41 van het handvest van de grondrecht.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker betoogt dat hij op het Belgisch grondgebied een duurzaam en vergevorderd gezinsleven heeft. Zijn gezinsleven zou niet betwist worden, doch er zou geen ernstige belangenafweging zijn doorgevoerd. Enkel in het onderdeel nopens de terugleiding en niet nopens het bevel om het grondgebied te verlaten zou een holle en stereotiepe zinssnede zijn ingelast. Uit de bestreden beslissing zou niet blijken dat er werkelijk een concrete afweging werd gemaakt van de individuele belangen en de omstandigheden van verzoeker, zijn echtgenote en zijn gezin. Hij zou bovendien een bijzonder gezinsleven onderhouden met zijn stiefdochter.

Verzoeker betoogt verder dat hij geen nieuwe feiten heeft gepleegd, doch dat hij veroordeeld werd voor feiten van 2011. Het zou niet volstaan louter te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling.

Tot slot zou zijn hoorrecht geschonden zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voor zover verzoekers kritiek eveneens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die grieven onontvankelijk zijn nu de thans bestreden beslissing het inreisverbod betreft.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt die motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, vereist artikel 8 EVRM niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM en de feitelijke uiteenzetting daaromtrent, wijst verwerende partij naar de motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft een Belgische ‘echtgenote’ en 2 kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging.

Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 naar Albanië gerepatrieerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet kan voorhouden als zou verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met zijn gezinsleven, noch als zou niet gemotiveerd zijn waarom de verwijdering van verzoeker primeert op de belangen van zijn gezin en al evenmin als zou enkel verwezen worden naar het vonnis.

Nadat in de bestreden beslissing een uiteenzetting wordt gegeven van de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen en de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, wordt uit de aard en ernst van de gepleegde feiten vervolgens het persoonlijk gedrag van verzoeker afgeleid. Er wordt aangegeven dat uit de activiteiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde van de samenleving. Er wordt aangegeven dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die haar regels met de voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich schuldig maakte aan laakbare feiten en dat daarom het belang van de staat primeert op dat zijn belangen en die van zijn familieleden.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij wel degelijk gemotiveerd heeft waarom het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar in het belang van de openbare orde primeert op zijn belangen en dat van zijn gezin.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan ernstige schendingen van de openbare orde. Uit het vonnis blijkt dat verzoeker deel uitmaakte van een grote vereniging die kilo's cocaïne verhandelde en die eveneens weed vervaardigde. Hij werd veroordeeld voor het omzetten van de vermogensvoordelen komende vanuit de handel in cocaïne en weed door middel van verscheidene aankopen met name onder meer een personenwagen BMW 530.

Terwijl handel in drugs een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Verzoeker heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Dienaangaande kan verwezen worden naar de verschrikkelijke gevolgen van drugsdelicten zoals ze worden beschreven in het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie.

De motivering van de bestreden beslissing is voldoende duidelijk, baseert zich op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en verwijst naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier, die door verzoeker niet worden betwist.

Het louter feit dat het om dezelfde feiten gaat, belet verwerende partij niet om de bestreden beslissing te steunen op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelde dienaangaande in haar arrest met nummer 161.722 van 10 februari 2016 dat uit het vonnis blijkt dat verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn repatriëring deelnam aan een drugshandel en cocaïne verhandelde. Verzoeker heeft de vermogensvoordelen komende vanuit die handel omgezet door de aankoop van een personenwagen. De Raad stelt dat “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit (...) onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” (valt) (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis).” De Raad stelt vervolgt in haar arrest dat rekening wordt gehouden met de niet betwiste veroordeling van 13 januari 2015 enerzijds en verzoekers terugkeer naar België in 2013 anderzijds en dit ondanks het op hem rustende inreisverbod. De combinatie van het manifest negeren van een inreisverbod en de

veroordeling voor drugsmisdrijven wordt terecht beoordeeld als zijnde een risico voor een nieuwe schending van de openbare orde. Dit wordt afgewogen tegen de vaststelling dat verzoeker een echtgenote en twee kinderen heeft.

De aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden, wat ook door de Raad in voormeld arrest wordt bevestigd.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het privé- en gezinsleven van verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de zware strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt maken onmiskenbaar een schending uit van de openbare orde. Verzoeker heeft door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, zodat hij er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onredelijk zou zijn.

Verwerende partij merkt op dat geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het inreisverbod diende te worden genomen.

Verwerende partij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Voor zoveel als nodig kan dienaangaande verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 105.711 van 24 juni 2013:

“Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaren en zij voorhoudt dat ten onrechte is gesteld dat haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico inhoudt voor de schending van de openbare orde, kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het recente karakter van de veroordeling is benadrukt en dat de verzoekende partij de openbare orde schendt nu zij illegaal in het land verblijft, wat zij niet weerlegt. De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarbij een inreisverbod van acht jaren tot de keuzemogelijkheid van de verwerende partij behoort. De argumentatie in de nota kan dienaangaande hernomen worden. Het plegen van diefstal vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde, te meer in casu de feiten dateren van november 2012, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending van dit beginsel aan. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.”

Ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden gezinsleven op het grondgebied werd ontwikkeld en geleid op een ogenblik dat verzoeker zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van

dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Verzoeker trad pas nadat hij reeds uit het Rijk was verwijderd wegens drugsfeiten in Albanië in het huwelijk met zijn Belgische echtgenote. Hij kwam op illegale wijze terug naar België, terwijl hij onder inreisverbod stond. Tijdens zijn illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied werd uit verzoekers huwelijk twee kinderen geboren. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden.

De Raad oordeelde in haar arrest met nummer 161.722 van 10 februari 2016 in diezelfde zin:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote huwden in Albanië op 7 februari 2013. Verzoeker is vader van twee kinderen met zijn Belgische echtgenote, met name E. die werd geboren op 17 juni 2015 en G. die werd geboren op 13 augustus 2013.

Verzoeker maakte echter het voorwerp uit van een inreisverbod, hem betekend op 25 oktober 2012 met een duurtijd van drie jaar. Verzoeker kon derhalve zeker niet verblijven op Belgische bodem tot 25 oktober 2015. Tijdens verzoekers illegale verblijfssituatie ontsproten kinderen. Uit de enkele vaststelling dat verzoeker op 17 juni 2015 vader werd van zijn tweede kind E. blijkt nogmaals dat hij het inreisverbod van drie jaar volledig negeerde. Aangezien het eerste kind G. werd geboren op 13 augustus 2013 dient te conceptie te hebben plaatsgevonden in november/ december 2012, een periode dat verzoekers verblijf ook niet regelmatig was gelet op het betekende 'bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 25 oktober 2012.

Verzoeker koos er echter vrijwillig voor om zich, na een gedwongen repatriëring met escorte en ondanks een op hem rustend inreisverbod, (opnieuw) in een precaire verblijfssituatie te begeven. Uit het verzoeker tot regularisatie van zijn verblijfstoestand met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend door verzoekers raadsman op 27 juni 2013, kan afgeleid worden dat verzoeker reeds enkele maanden na zijn repatriëring in januari 2013 terugkeerde naar België. Dit verzoek van juni 2013 tot regularisatie van zijn verblijfstoestand maakt immers melding van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote samenwonen in Buggenhout.

Gelet op het illegaal verblijf van verzoeker die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België, minstens niet sinds zijn gedwongen repatriëring in januari 2013, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied verplichting zou rusten verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner of zijn privéleven. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens inzake zijn verschillende pogingen om zijn verblijf te regulariseren sinds 2013 ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Verzoeker ontving sinds 2014 immers enkele bevelen om het grondgebied te verlaten."

Thans verwijst verzoeker ineens naar de relatie die hij zou hebben met zijn minderjarige stiefdochter, terwijl die relatie uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt. Verzoeker maakte evenmin melding van die relatie in zijn verzoekschrift, d.d. 10 februari 2016, gericht aan de Raad. Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, foto's en een verklaring van zijn echtgenote wordt toegevoegd, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden. Aangaande het voorgehouden gezinsleven met zijn stiefdochter die verzoeker tracht aan te tonen aan de hand van enkele foto's waaruit overigens niet blijkt dat zij reeds sedert 2011 samenwonen, kan hetzelfde worden opgemerkt als wat supra werd uiteengezet omtrent zijn biologische kinderen.

Er kan tot slot nog worden opgemerkt dat verzoeker evenmin aantoonde dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgesteld gezinsleven in het land van herkomst of elders. Uit geen enkele objectief controleerbaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem zou kunnen worden beleefd. Dit werd ook door de Raad vastgesteld in haar arrest van 10 februari 2016 met nummer 161.722.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit het inreisverbod. (RvV 10 februari 2016, nr. 161.722)

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, doch slaagt er zoals supra uiteengezet niet in aan te tonen dat ten onrechte een ernstige bedreiging voor de openbare orde werd weerhouden.

Verzoeker stelt nog dat zijn hoorrecht geschonden is, omdat met de door hem aangevoerde argumenten geen rekening werd gehouden.

Terwijl aan verzoeker op 15 januari 2015 een vragenlijst werd voorgelegd, die hij ondertekende.

Verzoeker werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87) Het stond hem vrij aan verwerende partij alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker stelt dat indien hij gehoord was geweest hij had kunnen wijzen op zijn gezinsleven met zijn stiefdochter, het gegeven dat de feiten waarvoor hij thans veroordeeld werd, dateren van 2011, dat zijn straf met uitstel werd uitgesproken en dat hij voor de feiten reeds een inreisverbod voor de duur van 3 jaar kreeg opgelegd. Hij had ook kunnen wijzen op de impact van de beslissing op zijn gezinsleven.

Terwijl aangaande zijn voorgehouden relatie met zijn stiefdochter verwezen kan worden naar wat supra werd uiteengezet.

Vervolgens dient te worden aangegeven dat het louter feit dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, dateren van enkele jaren geleden, de verwerende partij niet verhindert om, gelet op het zeer recent arrest van 13 januari 2015 dat niet eerder gekend was en de feiten van drugshandel waarvoor verzoeker werd veroordeeld, een bedreiging voor de openbare orde te weerhouden.

Het feit dat verzoeker tot 15 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar, blijkt uit de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet kan voorhouden als zou dit een element betreffen waarvan verwerende partij niet op de hoogte was.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing dat genoegzaam rekening werd gehouden met verzoekers gezinsleven.

Verzoeker haalt derhalve geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier.

Verzoeker toont niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing, waardoor hij er niet in slaagt aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

De vier middelen zijn niet ernstig."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Vervolgens wordt een afweging gemaakt tussen verzoekers familieleven en de schending van de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt vooreerst onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu wordt toepassing gemaakt van het vierde lid van dit artikel en wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd, omdat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en daarvoor werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde op 13 januari 2015. De verwerende partij oordeelt dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker betwist *in casu* niet met concrete gegevens waarom de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 74/11, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Zijn inhoudelijke kritiek op de belangenafweging wordt gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Deze kritiek wordt hieronder besproken. Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt tevens onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat zijn gezinsleven in België niet wordt betwist. Hij meent dat er een belangenafweging moet worden gemaakt tussen de inmenging in zijn gezinsleven en de noodzaak voor de openbare orde. Bij deze belangenafweging moet rekening worden gehouden met verschillende zaken. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij meent om verschillende redenen dat een ernstige belangenafweging niet voorligt, en

vervolgt dat de belangenafweging in de bestreden beslissing op gebrekkige wijze werd uitgevoerd. Daarom meent verzoeker dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Niettemin, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

In casu, spreekt de Raad zich niet uit over de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot

verblijf noch over de vraag of er getoetst moet worden aan het eerste lid dan wel tweede lid van artikel 8 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds even relevant is. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.1.3.5. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij sinds 2011 een relatie heeft met een Belgische vrouw waarmee hij in 2013 gehuwd is. Hij is vader van twee Belgische kinderen van 6 maanden en 2,5 jaar oud. Hij woont sinds 2011 samen met zijn stiefdochter, geboren in oktober 2010 voor wie hij de enige vaderfiguur is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met zijn Belgische partner in 2011, in de periode waarin hij een asielaanvraag lopende had. Een aanvraag gezinshereniging werd afgewezen, evenals zijn asielaanvraag (21 februari 2012). Op 25 oktober 2012 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar afgegeven. Op 17 januari 2013 wordt verzoeker gerepatriëerd. Op 7 februari 2013 treedt verzoeker in Albanië in het huwelijk met zijn Belgische partner. Op 8 juli 2013, periode waarbinnen het inreisverbod van drie jaar nog geldt, wordt verzoeker aangetroffen in België. Op 13 augustus 2013 wordt het eerste kind geboren. Verzoeker dient twee aanvragen in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en één aanvraag gezinshereniging, die alle drie niet in overweging worden genomen gezien verzoeker onder inreisverbod staat. Op 17 juni 2015 wordt het tweede kind geboren. Op 13 januari 2015 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. In oktober 2015 verstrijkt het inreisverbod van drie jaar.

3.1.3.6. *In casu* dient eveneens opgemerkt te worden dat een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

3.1.3.7. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner werd afgelegd in de periode waarin de asielaanvraag van verzoeker liep. Hij had toen een tijdelijk verblijfsrecht, waarvan hij evenwel kon weten dat dit precair was. Het huwelijk vond plaats in de periode waarin verzoeker onder inreisverbod stond. Ook de geboorte van de twee kinderen vond plaats toen verzoeker onder inreisverbod stond.

Gelet op het illegaal verblijf van verzoeker die onder een inreisverbod stond en in de periode na afgifte van het inreisverbod huwde en twee kinderen kreeg, blijkt niet dat er op de verwerende partij een uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner, zijn gezins- of zijn privéleven. Uit de voorliggende gegevens inzake zijn verschillende pogingen om zijn verblijf te regulariseren sinds 2013 blijkt dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Verzoeker ontving tevens sinds 2014 enkele bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.1.3.8. Verzoeker ontkent niet dat er in de bestreden beslissing een belangenafweging voorkomt, maar hij bekritiseert deze wel inhoudelijk.

Volgende belangenuiteenzetting is terug te vinden in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft een Belgische echtente en 2 kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging. Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 naar Albanië gerepatrieerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft 2 aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing en zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Hij werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar op 25.10.2012

Hij werd gerepatrieerd op 17.01.2013

Hij heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 06.05.2014, 16.07.2014 Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Verzoeker meent dat deze belangenafweging niet ernstig is, dat het belang van de openbare orde enkel wordt afgezet tegen zijn privéleven en niet tegen zijn gezinsleven en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er een concrete afweging werd gemaakt van de individuele belangen en omstandigheden van verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen.

Vervolgens meent verzoeker dat deze belangenafweging gebrekkig is, omdat er sprake is van een verkeerde appreciatie van het gevaar voor de openbare orde, omdat er een miskenning is van het gezinsleven met zijn stiefdochter L, omdat er een negatie is van de grote mate waarin het gezinsleven wordt verbroken, omdat er een afwezigheid is van enige overweging nopens het belang van de kinderen, omdat er een afwezigheid is van enige toetsing aan de BOULTIF-criteria.

3.1.3.9. Uit de bewoordingen van deze belangenafweging blijkt voldoende dat de verwerende partij niet enkel rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker maar tevens met zijn gezinsleven met echtgenote en kinderen. Het gebruik van de zinsnede *“Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.”* brengt niet mee

dat in het geheel van de belangenafweging enkel rekening zou zijn gehouden met zijn privéleven. Er is immers sprake van “*privébelangen*” die worden afgezet tegen het algemeen belang. Onder verzoekers “*privébelangen*” lijkt ook zijn gezinsleven te vallen.

3.1.3.10. Waar verzoeker meent dat er een verkeerde appreciatie is van het gevaar voor de openbare orde, verduidelijkt hij dit door erop te wijzen dat hij zich niet “*opnieuw*” heeft ingelaten met het drugsmilieu, maar slechts één maal, met name in 2011. De veroordeling in januari 2015 heeft betrekking op feiten gepleegd in 2011.

Er wordt niet ontkend dat de veroordeling van verzoeker in januari 2015 betrekking heeft op feiten gepleegd in 2011. De vaststelling in de bestreden beslissing “*Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu*” steunt bijgevolg niet op een correcte feitenvinding. Vraag is of dit onderdeel van de motivering geheel deze motivering aantast. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker niet ontkent dat hij in januari 2015 veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een veroordeling wegens een drugsdelict niet kan worden beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde. De bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*).

Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker naar België terug kwam ondanks het inreisverbod dat van kracht was.

De Raad stelt vast dat enerzijds rekening wordt gehouden met verzoekers niet betwiste veroordeling van 13 januari 2015 en anderzijds met zijn terugkeer naar België in 2013 ondanks het op hem rustende inreisverbod. De combinatie van het manifest negeren van het inreisverbod en de veroordeling voor drugsmisdriven wordt terecht beoordeeld als een risico voor de nieuwe schending van de openbare orde. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het onjuist onderdeel van de motieven niet de gehele motivering van de bestreden beslissing aantast.

3.1.3.11. Verzoeker meent dat zijn gezinsleven met stiefdochter L. miskend wordt. In dit verband dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat uit de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 27 juni 2013 en 27 mei 2014, blijkt dat verzoeker melding maakte van “*nog een ander minderjarig kind*” “*afkomstig uit een voorgaande relatie van mevrouw D.M., een kind dat de heer S.A. ook altijd als zijn vader heeft gezien*”. Tevens blijkt uit het verslag van samenwonen of van gezamenlijke vestiging van 4 februari 2014 opgesteld naar aanleiding van verzoekers aanvraag tot gezinshereniging, dat dochter L, geboren op 29 oktober 2010, onder hetzelfde dak woont. De verwerende partij was dus op de hoogte van het bestaan van dit kind, maar verzoeker heeft hier zelf nooit verdere concrete verduidelijking bij gegeven. In de e-mail van verzoekers raadsman op 28 januari 2016 gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekt deze enkel om geen inreisverbod op te leggen en om bij een eventuele verwijderingsmaatregel rekening te houden met de twee kinderen, G. en H. die hij heeft samen met zijn echtgenote. Stiefdochter L. wordt niet vermeld.

Alleszins dient te worden opgemerkt dat in de belangenafweging wel degelijk rekening wordt gehouden met de (twee andere) kinderen. Evenals de moeder worden de kinderen vermeld in de belangenafweging, wordt er erkend dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in België, wordt erkend dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in verzoekers gezinsleven, maar wordt geconcludeerd dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen.

De omstandigheid dat verzoekers stiefdochter L. niet afzonderlijk wordt vermeld in de belangenafweging, doet bijgevolg geen afbreuk aan de wettigheid van deze afweging waarin reeds rekening werd gehouden met de aanwezigheid van minderjarige Belgische kinderen.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de niet vermelding van stiefdochter L. geen schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht: het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen

van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds gesteld bevatten de stukken van het administratief dossier geen afzonderlijke informatie over de bijzondere band tussen verzoeker en zijn stiefdochter en werd er rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker waar minderjarige Belgische kinderen deel van uitmaken. De foto's van verzoeker met de stiefdochter en de bijkomende informatie hieromtrent worden pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegd, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht in dit verband niet kan worden aangenomen.

3.1.3.12. Verzoeker meent dat het gezinsleven wordt verbroken en dat de bestreden beslissing dit negeert: er wordt geen enkele overweging gewijd aan de bijzonder grote impact hiervan, er wordt geen rekening gehouden met het feit dat hij geen normaal gezinsleven kan hebben met zijn echtgenote en kinderen en dat het hem onmogelijk wordt gemaakt om zijn echtgenote en kinderen ook maar te bezoeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in dit verband het volgende vermeldt:

“Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging.” en “Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.” en “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat erkend wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op een gezinsleven. Verzoeker kan niet voorhouden dat de verwerende partij dit negeert. Vervolgens wordt er overwogen in welke mate verzoekers gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet in detail wordt ingegaan op welke wijze er een inmenging is in verzoekers gezinsleven, brengt niet mee dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk is.

Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker lijkt uit te sluiten dat zijn echtgenote en kinderen hem komen bezoeken, terwijl er geen redenen zijn om deze mogelijkheid uit te sluiten. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom zijn kinderen en echtgenote hem niet in Albanië zouden kunnen bezoeken of waarom zij zich niet naar daar zouden kunnen begeven. In dit verband moet ook worden herhaald dat zowel het huwelijk als het krijgen van twee kinderen dateert van ogenblikken waarop verzoeker onder een inreisverbod stond, zodat hij ervan op de hoogte was dat het uitoefenen van een gezinsleven plaatsvond in een verboden of precair verblijf. Evenmin kan de mogelijkheid worden uitgesloten voor verzoeker om op basis van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod en vervolgens een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

3.1.3.13. Waar verzoeker meent dat enige overweging inzake het belang van de kinderen ontbreekt, wordt opgemerkt dat in de belangenafweging wel degelijk rekening wordt gehouden met de kinderen. Evenals de moeder worden de kinderen vermeld in de belangenafweging, wordt er erkend dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in België, wordt erkend dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in verzoekers gezinsleven, maar wordt geconcludeerd dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen. De omstandigheid dat de kinderen niet afzonderlijk worden vermeld, doet *in casu* geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, te meer daar verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zijn echtgenote en de kinderen zich niet naar Albanië zouden kunnen begeven en dat zoals gezegd, het huwelijk en de geboorte van de kinderen heeft plaatsgevonden toen verzoeker onder een inreisverbod stond.

3.1.3.14. Verzoeker voert aan dat er niet werd getoetst aan de BOULTIF-criteria. Wat de kinderen en de echtgenote betreft, wordt opgemerkt dat verzoeker uitgaat van een verkeerde veronderstelling: de Belgische echtgenote van verzoeker en zijn Belgische kinderen worden niet uitgewezen. Het is enkel verzoeker die gedurende acht jaar het Belgisch grondgebied niet mag betreden. Los hiervan wordt herhaald dat verzoeker geen precieze onoverkomelijke hindernissen aanbrengt die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Tevens wordt opgemerkt dat deze criteria een richtsnoer zijn dat door het EHRM in zijn rechtspraak werd ontwikkeld, maar dat het loutere feit dat deze criteria niet punt voor punt worden vermeld in een belangenafweging, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat de belangenafweging *in casu* niet correct of evenredig geschiedde. Er dient immers steeds rekening te worden gehouden met de individuele situatie in elk voorliggend geval. *In casu* wordt herhaald dat de gezinsvorming van verzoeker (huwelijk en geboorte van twee kinderen) geschiedde in een periode waarin verzoeker onder inreisverbod stond.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn echtgenote en kinderen, wordt aanvaard dat verzoeker een gezinsleven heeft in België en dat de bestreden beslissing daarop een inmenging vormt, wordt gesteld dat deze inmenging is gerechtvaardigd door de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, dat verzoeker van 24 juni 2011 tot 11 augustus 2011 onder aanhoudingsmandaat stond voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dat hij 17 januari 2013 naar Albanië werd gerepatriëerd, dat hij desondanks nog in 2013 terug kwam naar België, dat hij op 13 januari 2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat, dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die de regels van de samenleving met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag, dat er een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt, dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde, bijgevolg superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 6 mei 2014 en 16 juli 2014, dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat gelet op al deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en op het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de belangenafweging van de verwerende partij niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN - DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 – ART. 62 VREEMDELINGENWET) - IUO. ART. 74/11 VREEMDELINGENWET 23.

Art. 74/11 § 1, vierde lid Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, op voorwaarde dat “de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.”

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omdat verzoeker, aldus de bestreden beslissing, een ernstige bedreiging vormt voor onze openbare orde.

24.

De motivering terzake het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou vormen kan niet worden weerhouden; de motivering is feitelijk onjuist, minstens is zij misleidend. Het weze vooreerst andermaal herhaald dat de bestreden beslissing geheel ten onrechte vermeldt dat verzoeker zich opnieuw zou hebben ingelaten met het drugsmilieu. Deze feitelijke overweging, dragend voor de conclusie dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde, is onjuist. Enkel op grond van die misslag kan reeds een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

25.

Ondergeschikt, indien uw Raad zou oordelen dat over de motiveringsfout heen zou kunnen worden gestapt, dient minstens aanvaard dat de loutere verwijzing naar een veroordeling- waarvan de Staatssecretaris inhoudelijk nooit kennis heeft genopen – niet ipso facto toelaat te besluiten tot een gevaar voor de openbare orde.

Opdat een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd dient – overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet- de onderdaan van het derde land een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De onderdaan van het derde land dient derhalve een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zulks wordt ook voorgestaan door het Europees Hof: Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. CALFA / GRIEKENLAND, punt 28)

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn. De motivering van de bestreden beslissing kan niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland). In casu ligt enkel de verwijzing naar een vonnis voor m.b.t. feiten van ca. 5 jaar geleden. De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de redactie van een vonnis aan een gevaar voor de openbare orde. De loutere verwijzing naar een vonnis, welk zich op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing niet in het administratief dossier bevond (zie UDN-arrest dd. 11 februari 2016, RvV 184 208) en waarvan de Staatssecretaris derhalve geen kennis heeft genomen, niet als een voldoende motivering worden beschouwd ter adstructie van het weerhouden gevaar voor de openbare orde. 1 Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624) Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een vonnis besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de invulling van de notie “gevaar voor openbare orde”. Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: de relevante overwegingen worden hieronder geciteerd:

1 Indien de Staatssecretaris de moeite had genomen kennis te nemen van de inhoud, had hij kunnen lezen dat verzoeker veeleer als loopjongen kan worden beschouwd in het betreffende dossier.

2.2 De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd. 2.3 Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit

moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb. 3. Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking. 4. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. 5. Het bestreden besluit wordt vernietigd.” 2 De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen). In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. De bestreden beslissing verwijst terzake enkel naar het bestaan van een vonnis. De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging : Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd. Daarbij komt dat de Staatssecretaris op geen enkele wijze rekening houdt met het gezinsleven dat verzoeker ontwikkeld heeft, en dat toch een relevantie heeft voor de beoordeling van de vraag of verzoeker thans nog als een ernstig gevaar voor onze openbare orde kan worden beschouwd.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

In huidig tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de materiële motiveringplicht. Verzoeker wijst erop dat de loutere verwijzing naar een veroordeling niet volstaat. Verzoeker wijst erop dat de onderdaan van een derde land een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, kan een gevaar voor de openbare orde worden aangenomen. Verzoeker wijst erop dat *in casu* enkel de verwijzing naar een vonnis voorligt met betrekking tot feiten van vijf jaar geleden en dat de verwerende partij zich niet kan beperken tot de automatische koppeling van de redactie van een vonnis aan een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker wijst erop dat de loutere verwijzing naar een vonnis dat zich op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing niet in het administratief dossier bevond, niet als een voldoende motivering kan worden beschouwd om een gevaar voor de openbare orde aan te nemen. Verzoeker verwijst naar Nederlandse rechtspraak en benadrukt dat er geen juridische grondslag is voor het feit dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, *ipso facto* ook een recidivist is.

3.2.3.2. Waar verzoeker verwijst naar het foutief gegeven dat hij ervan beticht wordt zich na zijn terugkeer naar België opnieuw te hebben ingelaten met het drugsmilieu, wordt verwezen naar punt 3.1.3.10 van dit arrest waar reeds gesteld werd dat dit onjuist onderdeel van de motieven niet de gehele motivering van de bestreden beslissing aantast.

3.2.3.3. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat niet kan worden volstaan met te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling. Evenwel blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling. Er wordt ook gewezen op de aard van het misdrijf, op de strafmaat, op het winstbejag van verzoeker en op het tijdstip van de veroordeling.

Om te beoordelen of het persoonlijk gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde dient de verwerende partij andere elementen mee in overweging te nemen zoals de aard van het misdrijf en de ernst van het misdrijf, hetgeen zij *in casu* heeft gedaan.

In casu wijst de verwerende partij erop dat er sprake is van een drugsdelict en dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden waarvan de helft met uitstel. Zulks wijst op de ernst van het misdrijf. Drugsdelicten zijn, zoals reeds gesteld, ernstige misdrijven. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoeker in 2013 naar België is teruggekeerd ondanks het op hem rustende inreisverbod. Er wordt herhaald dat de combinatie van het manifest negeren van het inreisverbod en de veroordeling voor een drugsmisdrijf terecht werd beoordeeld als een risico voor de nieuwe schending van de openbare orde. Met zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is en maakt hij niet aannemelijk dat er geen risico op een nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan, noch maakt hij aannemelijk dat hij geen ernstig misdrijf zou hebben gepleegd.

De omstandigheid dat de feiten dateren van vijf jaar geleden, doet *in casu* geen afbreuk aan het feit dat de veroordeling van recente datum is (januari 2015) en dat er in de bestreden beslissing ook op wordt gewezen dat verzoeker in 2013 na zijn repatriëring terug België is binnengekomen, ondanks een opgelegd inreisverbod. Deze elementen samen genomen tonen voldoende aan dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat er een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, kan in de bestreden beslissing niet gelezen worden dat een persoon die één strafrechtelijke veroordeling oploopt, *ipso facto* een recidivist is. Verzoekers kritiek in dit verband is bijgevolg niet ter zake dienend.

3.2.3.4. Waar verzoeker erop wijst dat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 161 722 van 10 februari 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2016, wordt vermeld dat het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde zich niet in het dossier bevond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij geen kennis had van de inhoud van dit vonnis, wordt erop gewezen dat zich in het dossier zowel een uittreksel uit het strafregister bevindt waarin melding wordt gemaakt van dit vonnis als een *“Voorstel tot invoering van een persoon in het SIS II”* waarin vermeld wordt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar. Tevens moet er *in casu* op worden gewezen dat het voormeld arrest van de Raad gezag van gewijsde heeft en dat daarin het volgende gesteld wordt:

“In het administratief dossier was het vonnis an sich niet aanwezig op het ogenblik van de bestreden beslissing, er was echter wel degelijk een stuk aanwezig waaruit voormelde veroordeling effectief blijkt. Deze ernstige veroordeling wordt verder gestoffeerd door de neerlegging ter terechtzitting van voormeld vonnis, neerlegging waartegen verzoeker zich niet verzette.” en *“uit het vonnis van 13 januari 2015 blijkt dat verzoeker in een periode voorafgaand aan zijn repatriëring deelnam aan drugshandel en cocaïne verhandelde. Verzoeker heeft de vermogensvoordelen komende vanuit de handel in cocaïne omgezet door aankoop van een personenwagen.”* Bijgevolg dient in dit geval te worden vastgesteld dat de omstandigheid dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van de volledige inhoud van het vonnis, *in casu* geen afbreuk doet aan de correcte vaststelling dat verzoeker op 13 januari 2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar, dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die de regels van deze samenleving met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag.

Verzoeker toont niet aan dat het geheel van de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN - DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 – ART. 62 VREEMDELINGENWET) - IUO. ART. 74/11 VREEMDELINGENWET

26.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod wordt geenszins met alle relevante omstandigheden rekening genomen.

De bestreden beslissing betreft eenzijdig naar de elementen welke een langere duur van het inreisverbod verantwoorden (openbare orde en immigratiecontrole), doch uit de beslissing blijkt niet dat het gezinsleven van verzoeker in rekening werd gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Uit het opleggen zelf van een duur van 8 jaar blijkt dat het gezinsleven niet werd meegenomen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.3.3.1 Verzoeker voert in het vierde middel opnieuw de schending aan van artikel 74/11 en wijst erop dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met alle relevante omstandigheden, dat de bestreden beslissing enkel eenzijdig verwijst naar de elementen die een langere duur verantwoorden maar dat niet blijkt dat het gezinsleven van verzoeker in rekening werd gebracht bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Dit blijkt zelfs louter en alleen al uit het feit dat een duur van acht jaar werd opgelegd.

3.3.3.2. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Zoals reeds gesteld wordt *in casu* toepassing gemaakt van het vierde lid van dit artikel en wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd, omdat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en daarvoor werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde op 13 januari 2015. De verwerende partij oordeelt dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker betwist *in casu* niet met concrete gegevens waarom de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 74/11, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent echter dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat voorschrijft dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De bestreden beslissing geeft volgend motief voor de duur van acht jaar:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

- Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot

een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar.”

Vervolgens wordt het volgende toegevoegd:

“Betrokkene heeft een Belgische echtgenote en 2 kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging. Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 naar Albanië gerepatriëerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft 2 aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing en zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Hij werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar op 25.10.2012

Hij werd gerepatriëerd op 17.01.2013

Hij heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 06.05.2014, 16.07.2014 Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval en dat bijgevolg is voldaan aan de vereiste van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker erop wijst dat eenzijdig werd gewezen op de negatieve elementen en dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, wordt erop gewezen dat artikel 74/11, § 1, eerste lid enkel vereist dat rekening wordt gehouden met de “specifieke omstandigheden van elk geval” en dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de echtgenote en kinderen van verzoeker en dat er een inmenging is in zijn gezinsleven. Dat de verwerende partij, na een uitgebreide belangenafweging, uitdrukkelijk aangeeft dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde bijgevolg superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden, en dat gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is, brengt niet mee dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Wat betreft de belangenafweging inzake verzoekers gezinsleven wordt tevens verwezen naar het gestelde onder punt 3.1.3.5. tot 3.1.3.14 van dit arrest.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“2.2.4. SCHENDING VAN HET HOORRECHT - ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE UNIE

27. Het gebrek aan onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak, hangt samen met de schending van het hoorrecht.

28.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C-166/13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, hetgeen als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door art. 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing.

De voorwaarden voor de toepassing van het hoorrecht zijn m.a.w. onbewistbaar vervuld.

In casu kon verzoeker (of zijn raadsman) hebben toegelicht dat:

- Hij een bijzonder gezinsleven onderhoudt met zijn stiefdochter L;
 - Hij geen nieuwe feiten heeft gepleegd, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden;
 - De voorgenomen maatregel van verwijdering een niet te overziene impact heeft op zijn gezinsleven en op zijn jonge kinderen;
 - Dat de feiten reeds dateren van 2011 en dat voor dezelfde feiten reeds een inreisverbod werd opgelegd van 3 jaar en dat hij reeds een gevangenisstraf heeft uitgezeten, nota bene voor een groot deel uitgesproken met uitstel, hetgeen toch van aard is te relativiseren dat verzoeker een ernstig gevaar voor onze openbare orde zou betekenen;
 - Dat hij sedert de feiten in 2011 een stabiel gezinsleven heeft ontwikkeld;
 - ...
- Verzoeker kon m.a.w. voor de totstandkoming van de bestreden beslissing nuttige informatie aangereikt hebben welke de appreciatie van de Staatssecretaris kon hebben beïnvloed.”*

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.4.3.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303) (Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat het opleggen van een inreisverbod een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Daargelaten de vraag of verzoeker diende te worden gehoord door de gemachtigde alvorens hem een inreisverbod werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker voert in het middel aan dat, was hij gehoord geweest, hij had kunnen vermelden dat hij ook een gezinsleven onderhoudt met zijn stiefdochter L, dat hij geen nieuwe feiten heeft gepleegd, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden, dat de maatregel een niet te overziene impact heeft op zijn gezinsleven en op zijn jonge kinderen, dat de feiten dateren van in 2011 en dat hij voor deze feiten reeds een inreisverbod heeft gekregen en een gevangenisstraf heeft uitgezeten, een groot deel met uitstel, wat van aard is om te relativiseren dat hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou betekenen, dat hij sedert de feiten in 2011 een stabiel gezinsleven heeft ontwikkeld.

Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat de verwerende partij op de hoogte was van het grootste deel van deze feiten en hierover zelfs gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing: er wordt melding gemaakt van het gezinsleven met zijn echtgenote en hun twee kinderen, er wordt melding gemaakt van zijn vorig inreisverbod, er wordt melding gemaakt van zijn veroordeling en de strafmaat. Desondanks heeft de verwerende partij de bestreden beslissing genomen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn stiefdochter L, die niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat deze stiefdochter deel uitmaakt van het gezin van verzoeker en dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt over zijn gezinsleven. De omstandigheid dat verzoeker een vijfjarige stiefdochter heeft, valt onder zijn gezinsleven en verzoeker duidt niet aan in welk opzicht de verwerende partij, die reeds rekening heeft gehouden met zijn (toen) tweejarig kind en kind van (toen) 6 maanden oud, een ander oordeel zou hebben omdat ook een kind van vijf jaar oud deel uitmaakt van het gezin.

Waar verzoeker erop wijst dat hij geen nieuwe feiten heeft gepleegd, wordt erop gewezen dat reeds werd vastgesteld dat het niet correct motief "*opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu*" het geheel van de motieven van de bestreden beslissing niet aantast en dat de verwerende partij reeds op basis van verzoekers gedrag, blijkend uit de veroordeling wegens drugsdelict en uit zijn terugkeer naar België terwijl hij onder inreisverbod stond, geldig kon oordelen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel elementen aanvoert waaromtrent hij gehoord had willen worden, maar dat blijkt dat de verwerende partij van al deze elementen reeds op de hoogte was en desondanks toch de bestreden beslissing heeft genomen, of dat deze elementen vallen onder een groter geheel (gezinsleven, gevaar voor de openbare orde en risico op een nieuwe schending daarvan) dat reeds in overweging werd genomen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij had kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur van het inreisverbod. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De schending van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET